

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4963/2558

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ พันตำรวจโทแปลก พนาสิกุลผู้ร้อง บริษัทพารากอนวู้ด จำกัด
กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1490

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 3 นำที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ไปจำนองเป็นประกันหนี้แก่ธนาคาร ท. โดยผู้ร้องลงชื่อเป็นพยานในการทำนิติกรรม แสดงให้เห็นถึงผู้ร้องได้ทราบดีแล้วว่าจำเลยที่ 3 จะนำสินสมรสไปจำนองเป็นประกันหนี้ การทำนิติกรรมของจำเลยที่ 3 จึงเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส หนี้ที่เกิดขึ้นจึงเป็นหนี้ร่วมที่สามมีหรือกรียาก่อให้เกิดขึ้นระหว่างสมรสเนื่องจากเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส หนี้ดังกล่าวจึงเป็นหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 1490 ส่วนการที่จำเลยที่ 3 ขายที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ให้จำเลยที่ 1 ก็เป็นการขายให้แก่นิติบุคคลซึ่งมีจำเลยที่ 3 เป็นกรรมการ และการที่จำเลยที่ 1 นำที่ดินไปจำนองโจทก์ จำเลยที่ 3 ก็ยังคงเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 อยู่ ดังนั้น การที่จำเลยที่ 3 ทำนิติกรรมทั้งหลายเกี่ยวข้องกับที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 จึงเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส ถือได้ว่าเป็นลูกหนี้ร่วมกันระหว่างจำเลยที่ 3 กับผู้ร้องตามมาตรา 1490 เช่นกัน นอกจากนี้ หลังจากที่ผู้ร้องหย่ากับจำเลยที่ 3 แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องตั้งใจในสินสมรส คือโฉนดที่ดินเลขที่ 16985 แต่ประการใด โดยปล่อยให้เวลาล่วงเลยเป็นเวลา 11 ปีเศษ ผู้ร้องเพิกม้ายื่นขอคืนส่วน ดังนั้น เมื่อหนี้ระหว่างจำเลยที่ 3 กับผู้ร้องเป็นหนี้ร่วมแล้วผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิขอคืนส่วน

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้กันส่วนที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ตำบลสวนกล้วย อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างอันเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้องครึ่งหนึ่งออกจากทรัพย์ที่ถูกยึด โจทก์ยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องเป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 3 จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2532 และจดทะเบียนหย่ากันเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2543 จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 เป็นกรรมการ กรรมการคนหนึ่งคนใดลงลายมือชื่อประทับตรามีผลผูกพันบริษัทจำเลยที่ 1 วันที่ 15 พฤษภาคม 2533 จำเลยที่ 3 และนางสาวพรศรี ชื่อที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ตำบลสวนกล้วย อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี เนื้อที่ 1 ไร่ 2 งาน 98 ตารางวา ต่อมามีการปลูกบ้านเลขที่ 23 หมู่ที่ 12 บนที่ดินแปลงดังกล่าว วันที่ 9 สิงหาคม 2537 จำเลยที่ 3 และนางสาวพรศรีนำที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 จำนองเป็นประกันแก่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในการจำนองที่ดินดังกล่าวนางสาวพรศรีมอบอำนาจให้จำเลยที่ 3 เป็นผู้ใช้อำนาจจัดการจำนองที่ดิน โดยจำเลยที่ 3 และผู้ร้องลงลายมือชื่อในฐานะพยาน วันที่ 13 พฤศจิกายน 2545 จำเลยที่ 3 ขายที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ให้จำเลยที่ 1 วันที่ 9 มิถุนายน 2546 จำเลยที่ 1 นำที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ไปจำนองประกันหนี้โจทก์ ปี 2554 จำเลยที่ 3 แจ้งให้ผู้ร้องทราบว่าที่ดินถูกยึดไปขายทอดตลาดขอให้ผู้ร้องไปขอคืนส่วน ที่ดินพิพาทเป็นสินสมรสระหว่างจำเลยที่ 3 กับผู้ร้อง ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องมีว่า ผู้ร้องมีสิทธิขอคืนส่วนใน

ที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 หรือไม่ ที่ผู้ร้องฎีกาว่า การที่ผู้ร้องลงลายมือชื่อเป็นพยานนั้นก็เพื่อให้จำเลยที่ 3 นำที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ไปจำนองเป็นประกันแก่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เพื่อปลูกสร้างบ้านเลขที่ 23 ซึ่งมีราคาสูงถึง 7,000,000 บาท เท่านั้น หากได้มีเจตนายินยอมและหรือรับรู้ให้จำเลยที่ 3 จดทะเบียนจำนองแก่นิติบุคคลอื่นอีกหลายรายรวมทั้งชายที่ดินแปลงดังกล่าวแก่จำเลยที่ 1 ในวันที่ 13 พฤศจิกายน 2545 และจำเลยที่ 1 นำไปจดทะเบียนจำนองแก่โจทก์ในวันที่ 9 มิถุนายน 2546 ซึ่งในวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ร้องกับจำเลยที่ 3 ได้หย่าขาดจากกันแล้ว ผู้ร้องจึงไม่ทราบถึงนิติกรรมดังกล่าว ผู้ร้องจึงมิได้เป็นหนี้ร่วมกับจำเลยที่ 3 จึงมีสิทธิขอถอนส่วนนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 บัญญัติว่า หนี้ที่สามมีกรียาเป็นลูกหนี้ร่วมกันนั้นให้รวมถึงหนี้ที่สามมีหรือกรียาก่อให้เกิดขึ้นระหว่างสมรสดังต่อไปนี้ (2) หนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส การที่จำเลยที่ 3 นำที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ไปจำนองเป็นประกันหนี้แก่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2537 โดยผู้ร้องลงชื่อเป็นพยานในการทำนิติกรรม แสดงให้เห็นถึงผู้ร้องได้ทราบดีแล้วว่าจำเลยที่ 3 จะนำสินสมรสไปจำนองเป็นประกันหนี้ การทำนิติกรรมของจำเลยที่ 3 จึงเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส ดังนั้น หนี้ที่เกิดขึ้นจึงเป็นหนี้ร่วมที่สามมีหรือกรียาก่อให้เกิดขึ้นระหว่างสมรสเนื่องจากเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส หนี้ดังกล่าวจึงเป็นหนี้ร่วมตามมาตรา 1490 ส่วนการที่จำเลยที่ 3 ชายที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 ให้จำเลยที่ 1 ก็เป็นการขายให้แก่นิติบุคคลซึ่งมีจำเลยที่ 3 เป็นกรรมการ และการที่จำเลยที่ 1 นำที่ดินไปจำนองโจทก์ เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2546 จำเลยที่ 3 ก็ยังคงเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 อยู่ ดังนั้น การที่จำเลยที่ 3 ทำนิติกรรมทั้งหลายเกี่ยวข้องกับที่ดินโฉนดเลขที่ 16985 จึงเป็นหนี้ที่เกี่ยวข้องกับสินสมรส ถือได้ว่าเป็นลูกหนี้ร่วมกันระหว่างจำเลยที่ 3 กับผู้ร้องตามมาตรา 1490 เช่นกัน นอกจากนี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า หลังจากที่ผู้ร้องหย่ากับจำเลยที่ 3 เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2543 แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องตั้งใจในสินสมรส คือโฉนดที่ดินเลขที่ 16985 แต่ประการใด โดยปล่อยให้เวลาล่วงเลยเป็นเวลา 11 ปีเศษ ผู้ร้องเพิ่งมายื่นขอถอนส่วนเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2554 ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าหนี้ระหว่างจำเลยที่ 3 กับผู้ร้องเป็นหนี้ร่วมแล้วผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิขอถอนส่วนฎีกาข้ออื่นๆ ของผู้ร้องจึงไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่อาจมีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาแต่อย่างใด คำสั่งและคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาผู้ร้องฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สมศักดิ์ อเนกพุฒิ · ประยูร ณ ระนอง · ภาติยะ ดวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4963/2558>